

v stenah tvojih, ki s temelji tičé prav v breznihi noči,
pod streho tvojó, zvezdé razgrinjajočo, odkoder si nam k materi,
h koreniniam vesne, vselej znova popke poganjajoče,
k varnosti, mogočnejši od nezugod in vojská,
z rokami neizgovorljivimi pokazala,
o ljubezen!

Iz zbirke »Pozdravení slunci« (1937).

František Lazecky | Češki listopad

Srpán že davno je zdrvel na Faraonovih vozéh,
ki so speljali letino z vinógradov in leh,
oboki cerkev, jabolka zvonikov se v nebo poganjajo,
mraz pase se na holmih, v snegu pokrajíne sanjajo.

V topotu vetra prislušujem. Skozi Češko smrt koraka.
Na mrazu vsak, ki lačen je, v pesti solzé pretaka,
sovraštvo kakor vino kúge v srcu mu kipi.
V globeli kot srebrni zvonec zadnji list zvoni.

Igrajte, vriskajte, deklíne, kakor da slavite pusta,
mordà že jutri smrt bo vlekla koso skozi naša usta;
kot veter je opulil drevje, nas tako bo glad izžrl,
telo nam bo le prst, v nji bo gostil se črv.

A nas, ki pet ran z brezna dob na tehtnico bo dalo,
in z Géhenno, z nebesi nam dejanja bo zvezálo,
zdaj od brezbrížnosti, laži, strupenih strel —
nas in to zemljo reši, sveti Mihael.

Iz zbirke »Odění královské« (1937).